

Spm. nr. S 2306

Til indenrigsministeren (30/3 01) af:

Knud Erik Hansen (SF):

»Er det ministerens tolkning af udlændingeloven, at § 9, stk. 2, nr. 4, kan anvendes til at give familiesammenføring, når referencepersonen er en herboende udlænding, der har opholdstilladelse efter § 9, stk. 2, nr. 4, og er den daværende ministers svar den 5. juli 1999 på spørgsmål nr. S 2497 (Folketingssamlingen 1998/99) ikke en præcisering af, at der skal tillades en praksis for at anvende § 9, stk. 2, nr. 4, hertil?«

Begrundelse

Indenrigsminister Thorkild Simonsen svarede den 5. juli 1999 på spørgsmål nr. S 2497 fra folketingsmedlem Arne Melchior. »Vil ministeren om en situation, hvor en afvist asylansøger i mere end 18 måneder har været umulig at udsende til sit oprindelsesland og derfor opnår midlertidig opholdstilladelse for fem år, oplyse, hvor hurtigt efter medlemmer af vedkommendes kernefamilie kan opnå tilladelse til ophold her i landet?«

I svaret indgik følgende, »Der vil imidlertid tidligere og efter omstændighederne allerede samtidig med meddelelse af opholdstilladelse til den udsendelseshindrede være mulighed for efter ansøgning at tillade familiesammenføring af ægtefælle eller fast samlever og børn.

En sådan tilladelse meddeles efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, der giver mulighed for at meddele familiesammenføring, når ganske særlige grunde taler derfor. Det vil f.eks. være tilfældet, hvor den udsendelseshindredes nære familie fortsat er bosat i den udsendelseshindredes hjemland eller tidligere opholdsland, og hvor den udsendelseshindrede ikke – selv om den pågældende måtte ønske det – har mulighed for at vende tilbage og blive forenet med sin familie.«

Svaret kan læses som adgang til en praksis, hvor man giver mulighed for at anvende § 9, stk. 2, nr. 4, til familiesammenføring, når det er til personer, der er i landet som følge af udsendelseshindringer. Altså personer, der er der på grund af flygtningeligende forhold, at man ikke kunne sende personen tilbage.

Svaret er efterfølgende fulgt op af to tilladelser. Den ene af 20. oktober 1999, hvor der gives tilladelse til ophold, indtil der kan søges familiesammenføring efter § 9, stk. 1, nr. 2d, og

den anden af 10. oktober 2000, hvor der gives familiesammenføring efter § 9, stk. 2, nr. 4.

Dette forekommer at være i strid med ministerens svar i Folketinget den 13. marts 2001, hvor ministeren bl.a. sagde, at »Den anden bestemmelse, som jeg tror også hr. Knud Erik Hansen var inde på, er den, der handler om, at der f.eks. er udsendelseshindringer, og at man har en i hjemlandet boende ægtefælle. Der er også sådanne andre tilfælde, hvor den bliver benyttet, men det er i nogle meget snævre tilfælde, og det er meget præcist afgrænset.

Det, der er det helt afgørende, ikke mindst i forhold til den aktuelle sag, er, at bestemmelserne ikke kan bruges til almindelige familiesammenføringer. Kunne de det, kunne vi jo lige så godt smide den paragraf, der handlede om de almindelige familiesammenføringer, væk. Der skal være nogle ganske særlige forhold, der gør sig gældende, for at man kan benytte de bestemmelser.«

Man kan spørge om nogle af de særlige forhold ikke netop er, at referencepersonen har fået tilladelse efter § 9, stk. 2, nr. 4, som følge af udsendelseshindringer, som tidligere indenrigsministre har givet adgang til.

Svar (10/4 01)

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Medlem af Folketinget Arne Melchior (CD) stillede den 30. juni 1999 spørgsmål nr. S 2497 til den daværende indenrigsminister.

Spørgsmålet var affattet således:

»Vil ministeren om en situation, hvor en afvist asylansøger i mere end 18 måneder har været umulig at udsende til sit oprindelsesland, og derfor opnår midlertidig opholdstilladelse for fem år, oplyse, hvor hurtigt efter medlemmer af vedkommendes kernefamilie kan opnå tilladelse til ophold her i landet, og hvad hvem skal foretage sig for at sætte proceduren, der fører til opholdstilladelse for familien, i gang?«

Hertil svarede den daværende indenrigsminister den 2. juli 1999 følgende:

»En udlænding, der har fået endeligt afslag på asyl, skal efter udlændingelovens § 30, stk. 1, udrejse af Danmark. Udrejser udlændingen ikke frivilligt, drager politiet omsorg for udrejsen, jf. § 30, stk. 2.

I de tilfælde, hvor udsendelse af en udlænding ikke har været mulig i mindst 18 måneder efter udløbet af udrejsefristen, kan udlændingen